

af den offentlige Fred og Orden at søge Samarbejde med Arbejdernes stedlige Fællesorganisation, kan søge en saadan Samvirken under visse Betingelser, dels, at der blandt disse Betingelser er anført, at de paagældende Personer ikke maa faa nogen Art af Politimyndighed og derfor heller ikke kan anvendes til egentlig Polititjeneste, f. Eks. til at dirigere Gadefærdselen, samt at det er overladt til Politimestreue alene at afgøre Omfanget af og Varigheden af Politiets Forbindelse med disse Vagtkorps. Hvad er det da for en urimelig Paastand at ville tale om disse Korps som Ordenshaandhævere i Betydning af „Politi“ eller „rødt Politi“, som man kalder det, en lige saa urimelig Paastand, som naar det ærede Medlems Ekstremer, Kommunerne, i samme Anledning taler om „Skruebrækkerkorps“. Hensigten med i sin Tid at give denne Tilladelse til Politimestreue til et vist begrænset Samarbejde mellem Politiet og den stedlige lokale Fællesorganisation var ganske selvfølgelig. Jeg udtrykte den kort i et Interview samme Dag i nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal gengive. De lød saaledes: „Jo mere Konflikten skærpes eller udvides, desto vigtigere bliver det, at der ikke sker Uroligheder eller i det hele Oprin, som kan udnyttes mod Arbejderklassen eller Socialdemokratiet, og som kan forskertse den Sympati, som ellers vil næres i vide Kredse af Befolkningen overfor dem, der kæmper for et Eksistensminimum. Og de organiserede Arbejdere ved jo meget vel, at Anvendelsen af fysisk Vold, Gadespektakler o. s. v. er et Middel, som kun vilde skade dem selv. Overfald, Vold og Gadeuroligheder vilde kun vende Stemningen i de Kredse, som ellers ser med Forstaaelse paa Arbejdernes Kamp mod „Skruebrækkeriet“, der jo desuden langt bedre bekæmpes ad mange andre Veje, som tillige har den Fordel at være lovlige“. Dette og dette alene er altsaa Formaalet med Cirkulæret, hvis Udsendelse var betimeligt, saa meget mere som det jo er bedre at forebygge end at kurere, navnlig da naar man skal kurere ved Hjælp af Politi.

Det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelse om Misbrug af alvorligste Karakter maa jeg derfor tilbagevise som ganske uberegtiget og i Strid med al sund Fornuft — som for øvrigt ogsaa med „Berlingske Tidende“s Udtalelser. Og for alle de Tusinder, for hvem Realiteter nu en Gang har uendelig større Betydning end Formaliteter, juridiske eller politiske Petitesser, vil det komme til at veje tungt ikke mindst

for dem, der erindrer de tidligere Uroligheder i Randers, Horsens, Odense o. s. v. under min „stærke“ Forgænger, det ærede Medlem Hr. Rytter, at der under denne sidste Storkamp, den mest omfattende, vi overhovedet har kendt i dette Land, paa Grund af Arbejderklassens ganske eksemplariske Holdning og med Støtte bl. a. i Ministeriets af de samvirkende Fagforbund godkendte Tanke om eventuelle Ordenskorps, ikke er sendt blot en eneste Statsbetjent herfra til Hjælp til Ordenens Opretholdelse nogetsteds i dette Land. Det ærede Medlem Hr. Pürschel bør, forekommer det mig, ikke undlade at tage denne Realitet, dette Faktum i Betragtning, naar hans klare Hjerne vil — nej, naar hans Hjerne vil klare hele det omhandlede Problem.

Pinstrup: Den højtærede Statsminister tog ganske fejl, naar han mente at finde en Modsætning mellem den Tale, jeg holdt, og den Tale, mit Partis Ordfører holdt. Jeg viste i min Tale gennem de Citater, jeg nævnte, hvad den højtærede Statsminister havde sagt af smukke og pæne Ord om at opretholde Transporten af Landbrugsprodukterne — og de samme pæne og bevægede Ord gentog han jo her fra denne Plads, formodentlig navnlig af Hensyn til Tanken om Husmandsflæsket, der jo ikke gerne maa raadne. Den højtærede Statsminister var jo meget mere omhyggelig i saa Henseende nu end i, hvad han sagde i 1920, da han ogsaa sad som Minister; da var der adskillige Varer, som blev fordærvet og laa og raadnede op, fordi de maatte ligge i Skibene baade i 14 Dage og i 3 Uger. Det er meget godt med de smukke Ord om Landbrugseksporten, men jeg viste ogsaa, hvorledes Regeringen ikke havde magtet at beskytte Landbrugseksporten, ikke havde magtet at holde den udenfor. Strejken ramte jo ogsaa Landbrugseksporten. Til Trods for, at denne Regering staar Fagforeningerne saa nær, havde den ikke Evne til at udføre det, den siger var dens Ønske, og som aaabenbart ogsaa var dens Ønske: at holde Landbrugseksporten udenfor. Jeg erkender, at den højtærede Regering taalte det Brud paa Arbejdsmonopolet, som skete ved, at frivillige Arbejdere tog fat, hvor de organiserede nedlagde Arbejdet, og ydede dem nogenlunde Beskyttelse. Men vi kommer dog til det Punkt: Hvad hjalp det hele? Og det var navnlig Hovedhensynet med min Tale her: Hvad hjalp det hele, naar man fra Fagorgani-